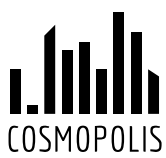

HEIDI
SWAINOVÁ

*Dovolená
podle
předlohy*

HEIDI
SWAINOVÁ

Dovolená
podle
předlohy

Přeložila Klára Kolinská

Text Copyright © Heidi Swain 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Klára Kolinská, 2025

Cover illustration © OpenArt.ai

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying,
recording or by any information storage and retrieval system without permission
in writing from the Publisher.

ISBN 978-80-247-4897-9

*Věnováno mé Úžasné pětce.
Vy víte, koho myslím!*

Prolog

Ani jedna z nás tří si nedokázala vysvětlit, jak se to vlastně stalo, že jsme celé tři měsíce strávily společně v chalupě u jezera. Stejně tak jsme si neuměly představit, že už za pár hodin odevzdáme klíče od svého dočasného útočiště a rozjedeme se každá svou cestou do různých koutů země.

Svedla nás dohromady šťastná náhoda; byly jsme tři ženy navzájem si naprosto cizí, které na celé léto opustily realitu všedních dní. Teď už se nám však podařilo uspořádat si životy přesně tak, jak jsme potřebovaly, a byly jsme připravené postavit se budoucnosti čelem a začít znovu. Stal se z nás jeden pevný a neporazitelný tým. Naše vzájemně sdílené trauma a pátrání ve vlastním nitru nás během tříměsíční cesty sblížilo a vytvořilo mezi námi pouto, které, jak jsme věděly, potrvá po celý náš život.

„Nás nic nezdo­lá a neporazí,“ hlaholila bezstarostná Rose včera večer, když jsme u ohně na břehu jezera popíjely vychlazené šampaňské.

V den, kdy přijela, tvrdila, že je tu „jen tak pro zábavu“. Ovšem během doby, kterou jsme spolu strávily, z ní postupně opadla slupka, pod níž svůj život ukrývala, a odhalila svou pravou duši – laskavou, křehkou, ztracenou a bezradně tápající. Teď měla před sebou jasný životní

cíl a plán, jak ho dosáhnout. Pořád byla z nás všech ta nejsrdečnější a nejpohodovější, ale přestala se schovávat za kouřovou clonu uvolněnosti a už nepředstírala, že je za všech okolností vždycky nad věcí.

„Jasně, nic nás nezdočí a neporazí,“ přikývla rozzářeně Laurie. Při přípitku se jí trochu zamotal jazyk, načež vyprskla smíchy, což se jí stávalo pokaždé, když vypila víc než jednu skleničku jakéhokoliv alkoholu.

Třebaže se to zdráhala přiznat, Laurie z nás byla jako jediná skutečně na útěku. V prvních dnech, kdy jsme se teprve poznávaly, se nás snažila přesvědčit, jak se těší na svou nadcházející svatbu se svým vyvoleným (který, jak se později ukázalo, zas taková výhra nebyl). Teprve během našeho výletu k vodopádům Hope Falls nám přiznala pravdu.

Každá jsme tam u vodopádu v duchu vyslovila své tajné přání. Rose a já jsme byly se svou volbou spokojené, ale Laurie se vzápětí rozplakala a mezi vzlyky se nám svěřila, že si přála, aby se stalo něco, co by jí umožnilo zrušit zasnoubení, aniž by tím někoho ranila.

Nepředstavovalo to zrovna snadný úkol, ale ve třech jsme ho společně zvládly. Laurie nám slíbila, že už nikdy nebude před ničím utíkat a nebude se pokoušet každému za všech okolností zavděčit, což bylo přesně to, před čím se celý život snažila uniknout.

A co já? No já jsem sem před třemi měsíci přijela s úplně stejným zmatkem v hlavě jako mé dvě společnice, ale teď už se mi podařilo udělat si v ní pořádek. Připadala jsem si plná odvahy a odhodlání následovat hlas svého srdce a všechnu nejistotu, pochybnosti a obavy jsem nechala za sebou. Umínila jsem si, že bych měla konečně přestat váhat a slepě následovat cestu, kterou mi určili jiní, že bych v sobě měla rozlítit jiskru tvořivosti, dokud je ještě čas, a že bych také měla sama sobě dovolit znovu se zamilovat. Život nám přece ukazuje, že člověk

nemůže – a ani by neměl – házet všechny zkušenosti se vztahy do jednoho pytle...

„Heather!“ vykřikla zničehonic Laurie a vytrhla mě tak z mých úvah o novém muži v mém životě. „Tak dělej, nezdržuj!“

„Nebo tě snad přešla kuráž?“ šklebila se Rose, která stála na břehu nahá, jak ji pánbůh stvořil, s rukou opřenou v bok. Vyzývavě si mě měřila pohledem od hlavy k patě.

Laurie oproti ní zůstávala oblečená ve volné mikině s kapucí, kterou si právě přetáhla přes hlavu. Byla jsem si jistá, že se do ní navlékla s úmyslem zakrýt svou cudnost až do posledního okamžiku.

„Ne!“ křikla jsem na ně v odpověď, rozeplula si džíny a rychle si je stáhla. „Jasně že ne. Už jdu!“

Laurie vyhlédla přes okraj přístavní hráze na tmavou hladinu pod ní.

„Nechápu, jak se ti podařilo mě k tomuhle přemluvit,“ zamručela polohlasem směrem k Rose, zatímco jsem se chvatně svlékla a přidala se k nim.

„Tohle definitivně zpečetí naše pouto,“ trvala na svém Rose.

„Noční koupání bez plavek v jezeře a následný zápal plic upevní naše přátelství?“ ujišťovala se Laurie a nedůvěřivě svraštila obočí.

„Bud' to, nebo nás šok z té ledové vody zabije,“ odpověděla jsem a chytila obě za ruce, až Laurie sklouzla z hlavy kapuce mikiny. „Jen si představte ty titulky v novinách!“

Rose pohodila hlavou a hlasitě se rozesmála. Laurie se k ní připojila.

„Tak pojďme,“ prohlásila jsem a stáhla kamarádky o pár kroků zpátky, abychom měly pořádný rozběh. „Na tři.“

Znovu jsme se na sebe podívaly a já jsem cítila, jak se mi svírá hrdlo. Věděla jsem, že ať už nás odsud život zavede kamkoliv, na tohle léto, které jsem strávila tady u jezera s těmito dvěma úžasnými ženami, nikdy nezapomenu.

„Tak jdeme!“ usmála se Rose s očima plnýma slz a Laurie potlačila vzlyk.

Pevně jsme si stiskly ruce a rozběhly se.

„Raz, dva, tři!“ křičely jsme společně a bylo nám úplně jedno, že by nás mohl někdo slyšet. Naše hlasy se rozléhaly stále hlasitěji a my pustily z hlavy veškeré zábrany. Běžely jsme jako o život a vrhly se do jezera pod námi.

Kapitola 1

Páteční drink se dvěma nejlepšími kamarádkami Rachel a Tori patřil skoro deset let k mým neměnným zvykům. Byly doby, kdy naše pravidelná předvíkendová setkání nedokázalo nic narušit. Ovšem vlivem Rachelina přítele Jeremyho, který si na ni začínal dělat stále větší nároky, Toriných čtvrtčních kocovin a mého občasného přehnaného pracovního zápalu se postupně stalo, že náš zavedený rituál dostal trhliny.

Tedy ne že by o můj pracovní zápal byl až takový zájem, teď, když jsem přišla o místo datové analytičky, o němž jsem se bláhově domnívala, že je počátkem mé slibné a jasně dané celoživotní profesní kariéry, ale víte, jak to myslím. Páteční večer s kamarádkami pro mě vždycky hodně znamenal, i v dobách, kdy koncem měsíce nebylo peněz nazbyt – aspoň v mém a Rachelině případě. Vyrazit si v pátek večer ven bylo naší prioritou už od studentských dob, a tak když Tori ten první pátek v červenci jako místo našeho mimořádně důležitého setkání vybrala ze všech možných míst právě bar Flamingo, načež se vůbec neukázala, nechápaly jsme, co se stalo.

„Když jsem před třemi měsíci tenhle podnik navrhla já, tak prohlásila, že je to laciná špeluňka,“ připomněla mi Rachel, když jsme

procházely lokálem ke stolu co možná nejdál od baru přepíacaného nevkusnou výzdobou. „A ne v *dobrém* slova smyslu,“ dodala, postavila sklenici na stůl a doplnila svá slova gestem naznačujícím uvozovky. „Pamatuju si to správně, ne?“ zeptala se mě zamračeně.

„Jo,“ potvrdila jsem a chvíli otáčela svou sklenicí. Odstrčila jsem papírový deštníček a ozdobu s plameňákem a usrkla si přeslazeného koktejlu. „Ale to je přece jedno,“ dodala jsem, ušklíbla se nad sirupovitou konzistencí svého drinku a znovu se rozhlédla kolem. „Na tom nezáleží.“ Cítila jsem, jak se mi doušek propaluje vnitřnostmi, a nebylo to jen obsahem alkoholu. „Přece si nenecháme zkazit večer.“

Rachel zavrtěla hlavou, ale neusmála se, jak jsem doufala.

Měla za sebou dost náročný týden. Pracovala jako učitelka na střední škole, kde se den co den pokoušela vzbudit ve studentech aspoň stopu zájmu o anglickou literaturu a přimět je ke smysluplnému rozboru obsahu učebních osnov, který jim vesměs nic neříkal a neměl žádný vztah k jejich životům. Nebylo proto divu, že se netvářila nijak nadšeně.

Už jsem otvírala pusku, abych jí připomněla, že se blíží konec školního roku, ale pak jsem ji zase zavřela, když jsem si uvědomila, že tím bych jí zároveň připomněla i to, že má před sebou ještě tři úmorné týdny, než konečně začnou letní prázdniny a náš společný dlouho očekávaný sen se stane skutečností.

„Na,“ řekla Rachel po chvíli a její tvář se konečně rozjasnila úsměvem, když mi podala dlouhé papírové brčko. „Sebrala jsem ho na baru. Potom ho budeme potřebovat, ne?“

Brčko jsem si od ní vzala a samou radostí jsem na místě předvedla malý taneček, až jsem si málem převrhla sklenici. „Takže se na to těšíš?“ zeptala jsem se opatrně na ujištěnou, když jsem dokončila pár rozverných otoček.

„No jasně že se na to těším,“ přikývla Rachel a ocenila mou krea-
ci zachichotáním. „Přece nedopustím, aby nám syndrom pracovního
vyhoření pokazil večer.“

Po její odpovědi se mi znatelně ulevilo.

„Měly jsme si jít na oslavu zatsrat do Glitteru,“ culila se Rachel při
zmínce o našem oblíbeném nočním podniku, zatímco já dál poskako-
vala zcela mimo rytmus hudby.

„Nebo jsme mohly jít do Raunche na...“

„Ne, do Raunche chodit nepotřebuju,“ přerušila mě se smíchem.
„Ne teď, když mám Jeremyho.“

Na to jsem jí neodpověděla, ale v duchu jsem sevřela palec v dlani
a modlila se, aby se tu její přítel najednou zázračně neobjevil a nezka-
zil nám zábavu. Jako už tolikrát. Z toho, jak se mezi nás bez pozvání
vtíral, se stával nanejvýš otravný zlozvyk.

„Tady za chvíli neuslyšíme vlastního slova,“ zdůraznila, když jsem
nic neříkala. „Natož abychom se v klidu domluvíly na podrobnostech.“

„Pořád ještě nemůžu uvěřit, že už se to blíží,“ povzdychla jsem si se
šťastným úsměvem a snažila se překřičet dýdžeje, který právě znovu
zvýšil hlasitost aparatury. „Je to pravda, vid’?“

„To si piš, že je,“ křikla na mě, přitukla si se mnou a pak jsme obě
naráz obrátily obsah svých sklenic do sebe. „Teda aspoň doufám, že
Tori přijde, abychom mohly doladit poslední detaily.“

Měly jsme před sebou lákavou vyhlídku na (více než zaslouženou)
dovolenou snů, a jak mi ukazoval odpočet na telefonu a připomínalo
zakroužkované datum v kuchyňském kalendáři, zbývalo přečkat už
pouhých dvacet dnů, než konečně vyrazíme.

„Celých šest týdnů,“ povzdychla jsem si zasněně a v duchu si vyba-
vila fotografie na webových stránkách, které jsem si musela prohlížet
snad milionkrát. „Celých šest týdnů v té krásné chalupě.“

Uvažovala jsem, co by na to asi řekl můj dědeček, kdyby věděl, že se chystáme strávit dovolenou v domě u jezera, kde se z velké části natáčela filmová adaptace *Hope Falls*, nejkrásnější knížky, kterou jsem díky němu během dospívání četla.

Ten román mi po smrti babičky pomohl přežít můj každoroční letní pobyt u jezera a já jsem si ho díky tomu zamilovala ještě víc. Tehdy neminul ani den, aniž by mi z něj dědeček aspoň kousek nepřečetl, a na konci srpna už jsem dokázala odrecitovat celé dlouhé pasáže téměř z paměti.

Zpočátku uchvátily mou mladistvou představivost podrobné popisy podmanivé krajiny, ale jak jsem se postupem času měnila z naivní holčičky v náladovou pubertářku, stále víc jsem podléhala kouzlu příběhu lásky a přátelství tří velmi odlišných hlavních postav, cizinek, které sveďl dohromady pokus uniknout svým problémům a osobním tragédiím. Pořád jsem litovala, že se dědeček nedožil toho, aby ten film mohl vidět, a věděla jsem, že kdyby moje přítelkyně znal, určitě by chtěl jet s námi.

Tenhle společný dočasný únik z reality jsme plánovaly celé roky a já jsem pořád ještě úplně nedokázala uvěřit, že se jeho uskutečnění blíží. Měla jsem kamarádky, které byly touhle knížkou a filmem posedlé stejně jako já, takové, o jakých jsem vždycky snila, a opravdu jsme se chystaly na téměř celé léto nastěhovat právě do té chalupy u jezera!

„Ale nebudeme trávit celý den vevnitř,“ připomněla mi Rachel důrazně. „Musíme si trochu prohlédnout okolí.“

„A taky musíme pořádat pikniky na břehu jezera,“ přikývla jsem a znovu se mě začal zmocňovat důvěrně známý, ale pořád stejně slastný pocit radostného očekávání. „A taky se koupat naostro.“

„A nesmíme zapomínat ani na návštěvy místních hospod.“

„Jasně, to ani náhodou,“ vypískla jsem s pocitem, že se samým vzrušením rozhořím jako prskavka.

„Kdo asi dostane Heatherin pokoj?“ zauvažovala Rachel a kývnutím bradou ukázala na brčko, jemuž bylo určeno tuto volbu rozhodnout.

„Doufám, že já,“ odpověděla jsem spěšně. „Jsem Heather víc podobná než ty a Tori dohromady.“

„Hm,“ zabručela Rachel. „To se ještě uvidí.“ Na toto téma jsme se dobromyslně škádlily už tolikrát.

Rachel a já jsme se původně spřátelily díky stejné vášni pro tuhle knížku, když jsme si v den nastěhování do společného bytu na studentských kolejkách všimly, že ji obě máme v krabicích. O několik večerů později jsme se pak rozhodly dopřát svým těžce zkoušeným játrům trochu odpočinku od konzumace nekonečné řady panáků tvrdého alkoholu, což bylo zavedenou součástí rituálu zasvěcujícího osmnáctileté nováčky do studentského života, a zpečetily jsme naše nové pouto tím, že jsme se společně podívaly na filmovou verzi a plakaly a smály se nastejno.

Pak už netrvalo dlouho a naverbovaly jsme do svých řad další nadšenkyni Tori, která měla zapsané stejné předměty jako já a stala se třetí členkou našeho malého, ale oddaného fanklubu. Všimla jsem si jí snadno hned první den přednášek, protože měla na sobě tričko s nápisem *Hope Falls*.

Připadalo mi skoro neuvěřitelné, že jsme se zapsaly na čekací listinu zájemců o pobyt v té idylické lokalitě a složily zálohu už téměř před třemi lety. Poptávka mezi fanoušky *Hope Falls* byla obrovská, a navíc jsme musely šetřit, abychom měly na účtech dost peněz, až nadejde okamžik, kdy se dostaneme na přední místa seznamu a bude třeba doplatit zbytek. Přesněji řečeno, Rachel a já jsme musely šetřit, kdežto Tori stačilo poprosit jejího superbohatého tatínka, aby podepsal šek, až ona chvíle přijde. A to se mělo stát už velmi brzy!

Měly jsme v plánu si tam znovu přečíst tu knížku, znovu se podívat na film a navštívit všechna místa ve vesnici Lakeside a jejím okolí, která se v nich objevují. Chystaly jsme se doslova prožít sen oddaných knihomolek a já jsem navíc do té cesty vkládala ještě jednu naději, o níž moje kamarádky nevěděly.

Chtěla jsem totiž využít té dovolené k tomu, abych si ujasnila, jak naložím se zbytkem svého života, když jsem teď přišla o práci, a navíc přesně stejným způsobem jako Heather. Připouštím, že přenést něco tak významného ze stránek románu do skutečného života byl víc než ambiciózní plán, ale já cítila, že čas strávený v té chalupě mi k tomu poskytne jedinečnou příležitost, jaká už se mi nikdy nemusí naskytnout.

„Napíšu Tori zprávu,“ navrhla jsem a vytáhla z kabelky telefon, zatímco se mi v břiše roztřepetalo další hejno pestrobarevných motýlků. „Nechci, aby se dneska večer něco pokazilo.“

„Není třeba,“ zarazila mě Rachel a s úsměvem se lehce dotkla mé paže. „Už je tady.“

Tori si dala načas, než se k nám připojila, což pro ni bylo typické. Její bohatá záplava tmavých kadeří, porcelánová plet' a sebevědomé vystupování vždycky poutaly pozornost, kamkoliv vstoupila. Ve spojení s přiléhavým, flitry pošíťm overalem bez rukávů a designovými lodičkami na vysokých jehlových podpatcích, které k sobě vábily obdivovatele jako plamen svíčky hejno můr, trval její průchod lokálem ještě déle než obvykle.

„No páni,“ vydechla Rachel obdivně, když Tori konečně dorazila k našemu stolu.

„Jo, přesně,“ připojila jsem se a motýlci v mém břiše samou úlevou, že Tori přece jen dorazila, odletěli někam pryč. „Není divu, že jdeš tak pozdě. Musela jsi odhánět nápadníky, jen co jsi vyšla z bytu. Vypadáš nádherně.“

„Vůbec se nepřevlékla,“ prohlásila Rachel a významně do mě šťouchl, zatímco si Tori sedla na prázdnou židli naproti nám a zkřížila dlouhé štíhlé nohy. „Tohle měla na sobě i včera večer.“

Tori měla natolik dobré vychování, aby se začervenala, když jsem na ni vrhla pohled plný předstíraného zděšení. Já jsem ho ale vážně jen předstírala, protože popravdě řečeno, nic z toho, co Tori dělala, už mě dávno neděsilo.

„No páni,“ notovala jsem si s Rachel, když mi ukazovala fotografie, které Tori zveřejnila online, když se večer předtím chystala vyrazit si ven.

„Není to tak, jak to vypadá.“ Tohle byla Torina klasická úvodní fráze a za tu dobu, co jsme se přátelily, už jsem ji od ní slyšela mnohokrát.

„Vážně ne?“ zasmála se Rachel a tázavě povytáhla obočí.

„Ne,“ odpověděla Tori. Připadalo mi, že její obvyklý oslnivý šarm navzdory tomu úchvatnému ohozu trochu pobledl. „Ale teď jsem tady, tak...“

Když o tom uvažuji zpětně, uznávám, že jsem si asi měla všimnout, že se něco děje, ale v té chvíli jsem byla v takové euforii z našeho nadcházejícího společného dobrodružství, že jsem se nedokázala soustředit na nic jiného než na další přelazený koktejl.

„Takže,“ začala Rachel tónem přísné paní učitelky. „Co kdybychom přešly k věci? Ze všeho nejdřív pojďme zjistit, kdo bude spát v Heatherině pokoji.“

„Já, já, já!“ rozchichotala jsem se znovu a Rachel káravě obrátila oči v sloup. Potom rozlomila brčko na tři kousky, dva krátké a jeden delší, a mávnutím ruky přivolala k našemu stolu nakrátko ostříhanou servírku v pouzdrových šatech ozdobených růžovým perím, která právě procházela kolem s podnosem plným sklenic s křiklavě barevnými drinky, a požádala ji o pomoc.

„Tak dobře, ale rychle,“ přikývla servírka, když jí Rachel stručně vysvětlila, o co nám jde, odložila podnos na stůl a vzala si od ní kousky brčka. „A hodně štěstí,“ dodala a vyrovnala si jednotlivé dílky v dlani, aby to vypadalo, že jsou stejně dlouhé.

Jako první si tahala Tori a já jsem napětím zadržela dech. Když nám ukázala, že si vytáhla krátkou slámku, nedala na sobě nic znát, ale mně se prudce rozbušilo srdce vzrušením. Na rozdíl od svých kamarádek jsem o ten pokoj nestála jen proto, že byl ze všech nejhezčí. Toužila jsem v něm bydlet, protože právě v něm se Heather rozhodovala o své budoucnosti a to byl přesně i můj tajný záměr. Ten pokoj se měl stát mým útočištěm a bezpečným místem, kde jsem se chystala důkladně promyslet své možnosti a zásadní životní změny, které mě čekaly.

„Teď ty, Em,“ vybídla mě Rachel velkoryse.

„Určitě?“

„No tak, pospěšte si, děvčata,“ zaprotestovala servírka netrpělivě. „Musím ještě roznést tyhle drinky.“

Ztěžka jsem polkla napětím a zatáhla za jeden kousek brčka. Byl delší než ten, který si vytáhla Tori, ale nechtěla jsem se radovat předčasně. Jako třetí si tahala Rachel a já jsem si až v tu chvíli uvědomila, že jsem vyhrála. Ten pokoj bude můj!

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ vydechla jsem vzrušeně, políbila na tvář Tori, která moje nadšení očividně nesdílela, a mávala jí svým kouskem brčka před obličejem, zatímco servírka odplula lokálem pryč. „Vážně tomu nemůžu uvěřit!“

V duchu jsem doufala, že i všechno ostatní půjde stejně hladce.

„Já teda jo,“ odpověděla Rachel, ale beze stopy nevraživosti. „Takže to vypadá, že my nakonec budeme bydlet spolu, Tori.“

„No vlastně,“ vzdychla si Tori, rozlomila svůj dílek brčka na dva kousky, odhodila je na stůl a odkašlala si. „Vlastně nebudeme.“

Její porcelánová pleť pod make-upem viditelně zbledla a Rachel a já jsme si vyměnily nechápavý pohled.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se a strčila si svou vítěznou slámku do kapsy na památku.

„Moc mě to mrzí,“ popotáhla Tori a oči se jí najednou zalily slzami. „Ale já s vámi nepojedu.“

Překvapením jsem otevřela pusu dokořán a zase ji zavřela, aniž z ní vyšel jediný zvuk.

„Počkej, Tori, co tím chceš říct?“ zalapala po dechu Rachel. „Já to nechápu.“

„No to ne, musíš jet s námi,“ naléhala jsem a pokoušela se přitom o veselý a bezstarostný tón. „Jsme přece tři mušketýrky, pamatuješ?“

Tori zavrtěla hlavou. „Já nejedu,“ řekla znovu a pohled jejích očí zastíněných řasami nalíčenými silnou vrstvou řasenky přelétal z Rachel na mě a zase zpátky. Vypadala, že se každou chvíli propadne hanbou. „Protože nemůžu.“

„Jak to myslíš, že nemůžeš?“ opakovala jsem po ní nevěřicně, a jak mi pravda za jejími slovy pomalu docházela, chut' dát si další taneček mě nadobro přešla.

Už dřív mě napadlo, jestli je Tori opravdu stejně zapálenou členkou našeho malého fanklubu jako Rachel a já, ale nikdy bych si ani ve snu nepomyslela, že by vycouvala z naší společné dovolené snů. Ne potom, co jsme ji tak dlouho plánovaly, a hlavně proto, že dobře věděla, jak moc to pro nás znamená. Možná byla díky péči svého bohatého tatínka nezřízeně rozmazlená a třeba se jí občas zdálo, že Rachel na naše společné plány trochu moc tlačí, ale rozhodně nebyla zlomyslný kazisvět.

„Já nemůžu,“ řekla Tori znovu a zachvěla se. „Protože táta mi sebral apanáž.“

Tori byla nejmladší ze čtyř dětí, navíc jediná dcera, a její otec jí nikdy neodepřel nic, co si přála. Rachel a já jsme vždycky měly dojem, že se jí tímto poněkud nešťastným způsobem pokouší vynahradit, že jako velmi malá ztratila matku, což jsme jí ovšem pochopitelně nikdy neřekly.

„Ale zaplatíš svůj podíl, ne?“ vyhrkla Rachel v tu chvíli. „Stejně zaplatíš třetinu nájmu za tu chalupu, vid’? Promiň,“ dodala vzápětí s omluvným výrazem. „Nechtěla jsem, aby to vyznělo tak...“

Rachelin tón zněl zoufale, a naprosto právem. Bez Torina finančního podílu by naše dovolená padla pro nás všechny.

„Hrozně mě to mrzí,“ vzlykala Tori a setřela si z tváře slzu. „Ale to taky nemůžu. Potom, jak jsem včera večer zveřejnila ty fotky, se táta zničehonic objevil u mě v bytě a řekl mi, že musím okamžitě přestat utrácet. Zmrazil mi všechny platební karty a zastavil mi aparáty,“ vysvětlovala s pláčem. „A aby toho náhodou nebylo málo, tak mi odmítl prodloužit nájem bytu a donutil mě přestěhovat se zpátky domů. Prohlásil, že to tak bude pro mě nejlepší a že by si to maminka taky přála.“

Na tom sice možná něco bylo, ale horší chvíli si její otec pro své rozhodnutí opravdu vybrat nemohl. Pro Tori to byla velmi tvrdá lekce vzhledem k tomu, jak k ní byl až dosud shovívavý. Nápadně to připomínalo léčbu šokem.

„No,“ nadhodila Rachel a snažila se mluvit klidně, „to je možné, ale ty máš svoje závazky, Tori, a tvůj otec je přece rozumný člověk. Kdybys mu to vysvětlila, tak by určitě...“

„Já jsem to zkoušela,“ přerušila ji Tori. „Proto jsem přišla tak pozdě. Ale on naprosto nechtěl nic slyšet. Říkal, že když vy dvě převezmete můj díl zodpovědnosti, tak mi snad konečně dojdou důsledky toho, jak jsem až doteď žila a jak se chovám. A že i kdybychom nějak

společně sehnaly peníze a zaplatily můj podíl, tak by stejně nechtěl, abych jela.“

„Ale ty jsi přece dospělá ženská,“ připomněla jí Rachel důrazně. „To ti prostě nemůže udělat. Tohle jsme měly podniknout společně. *Musíme to podniknout společně.*“

Tori jen bezmocně pokrčila rameny. Vypadala daleko rezignovaněji, než bych v její situaci byla já, ale pravda byla, že naše životy měly jen pramálo společného.

„A co úspory?“ zeptala jsem se jí ve snaze chytit se každého stébla, přestože jsem tušila, že veškeré úsilí je marné. „Nemohla bys třeba zaplatit svůj podíl doplatku z nějakých peněz, které sis dala stranou, a tak tátovi dokázat, že si zasloužíš jet s námi?“

Rachel vrhla svým směrem nenápadný pohled.

„Ty víš, že jsem si v životě nedala stranou ani penny,“ zasténala Tori.

„Jasně, já vím,“ povzdychla jsem si.

Proč by taky něco takového dělala, když měla u papírka otevřený účet a vždycky od něj dostala všechno, na co si vzpomněla? To ovšem vlastně ani nebyla Torina chyba. Kdyby její otec nebyl celý život tak ochotný vyhovět každému jejímu rozmaru, tak by tuhle tvrdou lekci nikdy nemusela podstupovat.

„Mě to tak strašně mrzí,“ zopakovala Tori znovu a zněla opravdu zoufale. „Snažila jsem se ho přesvědčit, aby to nedělal, ale on říkal, že mě začne brát vážně, až se rozhodnu, co vlastně chci v životě dělat. Ale jak na to mám sakra přijít, když nemám ani vindru a nemůžu se ani o nic pokusit?“

A to byl právě ten problém. Tori byla převtělením Grahamovy postavy pana Žabáka v náramně pohledném balení. Polovinu života strávila bezděčným tékáním od jedné věci k druhé a nikdy nepřemýšlela nad tím, co to bude stát, až zase vymění jeden nejžhavější módní trend

za další nebo opustí nějaký nákladný koníček, který ji přestal zajímat. Schopnost u něčeho vydržet nikdy nebyla její silnou stránkou. Se studiem na univerzitě přestala v okamžiku, kdy došlo na první náročnou práci, a od té doby se nedokázala ničemu soustředěně věnovat déle než tři týdny.

Ironií bylo, že chalupa v Lakeside mohla být právě tím místem, kde by si dokázala pár důležitých věcí ujasnit, a teď přišla o příležitost tam odjet.

„Tady,“ popotáhla Tori, otevřela své luxusní kožené psaníčko a vysypala jeho obsah na stůl. „To je všechno, co mám. Doufám, že vám to bude stačit aspoň na jízdenky na vlak, když vás tam nemůžu odvézt.“

„Jízdenky na vlak?“ opakovala po ní Rachel a nevěřícně se dívala, jak Tori uhlazuje na stole pár zmačkaných bankovek. „Já chápu, že nás nemůžeš odvézt, Tori, ale nemohly bychom si půjčit tvoje auto?“

Tori zavrtěla hlavou.

„Snad ti otec nesebral i tvého range rovera!“ zalapala jsem po dechu. „Mohly jsme si ho půjčit!“

„Je zamčený v jedné z tátových garáží,“ zakvílela Tori. „Říkal, že vám ho nemůžu půjčit a že odteď, když budu někam potřebovat, tak mám jezdit autobusem.“

Představa, jak Tori jezdí hromadnou dopravou, byla velmi znepokojivá.

„No tak to je teda pěkné,“ poznamenala Rachel. „Protože i kdybychom nějak sehnaly peníze na zaplacení tvého podílu nájmu chalupy, tak nemůžeme jet vlakem, protože tím bychom se k té chalupě vůbec nedostaly dostatečně blízko a taxík z nádraží by nás stál celé jmění. A kromě toho bychom tam bez auta byly úplně odříznuté od světa.“

„A do vlaku si nemůžu vzít šicí stroj,“ dodala jsem. „Potřebujeme auto.“

„Šicí stroj?“ opáčila Tori, kterou ta představa na okamžik rozptýlila od vlastních pochmurných myšlenek. „Proč si chceš na dovolenou brát šicí stroj?“

„Protože musím dodělat pár zakázek,“ odpověděla jsem a s ohledem na krizi, jíž Tori tak nečekaně čelila, jsem se snažila, aby to neznělo příliš hrdě. „Potřebuju pár věcí došít a odeslat, až budeme pryč.“

„Myslela jsem, že ty tvoje ruční práce jsou jenom koníček,“ podotkla Tori a nakrčila nos.

„Čím dál lukrativnější koníček,“ upřesnila Rachel a navzdory naší neutěšené situaci se na mě usmála. „Zvlášť od doby, co Em nedělá jenom imitace cizích vzorů.“

„Jo?“

„Jo,“ potvrdila a v jejím hlase zazněla stopa netrpělivosti, protože na tohle téma už jsme spolu předtím mluvily celé hodiny. „Šije teď patchworkové sukně a šaty podle vlastních návrhů – vzpomínáš?“

„Jo, jasně,“ přikývla Tori, ale moc přesvědčivě to nepůsobilo.

„To znělo, jako by tě to najednou opravdu začalo zajímat,“ obrátila jsem se k Rachel. Ocenění, které pro mou práci projevila, mi pomáhalo nemyslet tolik na pohromu, kterou nám Tori před chvílkou oznámila. „Myslela jsem, že říkáš, že patchwork dělají jenom staré babky.“

„Jo, když jsi s tím začala, tak jsem si to myslela,“ přiznala Rachel. „Všechno to měření a přesné pasování, z toho bych se zbláznila. Bylo to stejně mechanické jako ty grafy a tabulky, co děláš v práci. To přece nevyžaduje žádnou kreativitu.“

„Co jsem dělala,“ opravila jsem ji a velkoryse přešla opovržením, které k mému milovanému tradičnímu řemeslu chovala. „A ty vzory přece musí být přesné.“

„Ale teď už ses dostala na úplně jinou úroveň,“ prohlásila Rachel uznale. „A ty zářimované obrázky z tkanin se zvláštními významy jsou fakt originální a superstylové.“

„Takže mi to schvaluješ?“ zasmála jsem se s povytaženým obočím a cítila se nemálo polichocně. Vtom se lokálem rozlehl radostný hláhol ohlašující příchod partičky přátel chystajících se slavit rozlučku se svobodou, který nebylo možné ignorovat.

Ne že bych její požehnání potřebovala, ale bylo rozhodně příjemné ho mít. Věděla jsem totiž, jaký význam Rachel přikládá pocitu bezpečí, který jí dává pravidelný plat, a její názor na můj koníček mi tak bude velkou oporou, až se jí svěřím, že zvažuju možnost si z něj udělat jediný zdroj příjmů.

Mým tajným plánem pro nadcházející týdny strávené na chalupě bylo konečně dospět k rozhodnutí, jestli mám zkusit samostatně podnikat, nebo místo toho přijmout nabídku pozice datové analytičky, kterou jsem začátkem týdne dostala – to by ovšem znamenalo upsat se o dost méně atraktivní společnosti než byla ta, kterou jsem před pár týdny opustila.

Bylo mi jasné, že rodiče by jednoznačně uvítali, kdybych si zvolila jistotu, a až donedávna bych to vnímala stejně. Ovšem to, jak se v poslední době vyvíjela moje práce v oblasti patchworku, ve mně nastartovalo nějakou vnitřní změnu. Teď si však říkám, že pokud z naší vysněné dovolené nakonec sejde a já tak přijdu o příležitost si svou budoucnost promyslet, bude to stejně jedno.

„No jasně,“ odpověděla Rachel a stiskla mi paži, zatímco dýdžej ještě o poznání zvýšil hlasitost aparatury. „Je to super koníček.“

Její slova trochu zchladila mé nadšení, ale rychle jsem se zase vzpamatovála.

„Vlastně,“ snažila jsem se překřičet rámus hudby a otočila se zpátky k Tori, „jsem si představovala, že na chalupě dokončím pár rozdělaných

zakázek, takže budeme muset nějak vymyslet, jak náš plán zrealizujeme i přes nepřítelů okolností, ne? A taky jak přesvědčíme tvého tátu, aby ti dovolil jet s námi.“

Přesně v tu chvíli opanoval jeviště vousatý performer v ženském úboru a ovinul kolem rozpačité se tvářícího nastávajícího ženicha fialové péřové boa k nemalému pobavení ostatních členů té povedené partičky. Tori mě popadla za paži.

„Sakra,“ zamumlala polohlasně a já jsem sledovala její pohled směrem k baru.

„Rachel,“ otázala jsem se podrážděně. „Co tady dělá?“

Davem lidí v lokále se k nám prodíral její partner Jeremy a vypadal poněkud nesympaticky.

„Tys mu řekla, že jdeme sem?“ uhodila jsem na Rachel zamračeně.

Jednou, když se Jeremy k našemu pátečnímu holčičímu rande oficiálně připojil, málem knokautoval nějakého chudáka, který si dovolil Rachel jenom zeptat, kde jsou toalety, a od té doby se mu každý páteční večer pravidelně dařilo nás pod nějakou záminkou vystopovat a dělat nám nezvanou společnost.

„Ne,“ ujistila mě Rachel a tvářila se, že ani jí to není nijak milé. „Jasně že ne. Říkala jsem mu, že se možná půjdeme podívat do toho nového bistra, protože potřebujeme něco probrat, ale nezmínila jsem se, že půjdeme sem.“

„No, ať už se tu objevil pod jakoukoliv záminkou,“ konstatovala jsem poněkud stroze, „mohly bychom před ním nemluvit o tom, že se v našich plánech na dovolenou objevil zádrhel?“ Ve skrytu duše jsem pořád doufala, že tento problém je pouze dočasný. „Jenom by mu to udělalo radost.“

Rachel se mi mé podezření ani nepokoušela vyvracet.

„Tak copak to asi bude dneska?“ zamlaskala Tori přemítavě a pohotově jmenovala pár Jeremyho standardních záminek, pod nimiž se

k nám s oblibou bez pozvání vtíral. „Pojďme se vsadit, holky. Že by obvyklá kombinace ztracené peněženky a potřeba peněz na taxík domů?“

„Nebo zapomenuté klíče od bytu?“ přidala jsem se.

„Nebo že by zapomněl na pozvání na večeři k jeho rodičům?“ přizvukovala mi Tori a polohlasem dodala: „které ani zdaleka není Rach připravena poznat.“

„Ahoj,“ pozdravil nás Jeremy, když konečně dorazil k našemu stolu, naklonil se k Rachel a políbil ji na tvář.

„Ahoj,“ odpověděly jsme s Tori bez nadšení.

„Venku to vypadá na déšť,“ oznámil nám Jeremy a zamával skládacím deštníkem. „A ty sis doma zapomněla deštník.“

„To snad není pravda,“ zašeptala směrem ke mně Tori, která aspoň na okamžik zapomněla na své vlastní nesnáze.

„Děkuju,“ odpověděla mu Rachel, vzala si od něj deštník a strčila ho pod stůl.

Nebýt mého panického stavu ohledně toho, jak vlastně zaplatíme Torin podíl nájmu chalupy a jak přesvědčíme jejího otce, aby jí dovolil jet s námi, nehledě na otázku, jak se tam bez Torina auta vůbec dostaneme, byla bych v pokušení Jeremymu tu chabou výmluvu jen tak nedarovat. Ale nejspíš by zůstalo jen u pokušení. Pokud šlo o Jeremyho, byla Rachel jako slepá, takže by nestálo za to vyvolávat mezi námi zbytečné rozepře.

„Hledal jsem vás napřed v tom bistru,“ pokračoval Jeremy, když ani jedna z nás nic neříkala. „Myslel jsem, že se dneska večer chystáte tam, Rach.“

„Jo, chtěly jsme jít tam,“ odpověděla mu Rachel. „Ale pak jsme si to rozmyslely.“

„A jak jsi teda přišel na to jít nás hledat sem?“ neodpustila jsem si otázku. „Tohle je přece úplně jiná liga než to bistro.“

Vzhledem k tomu, že Jeremy dobře věděl, že potřebujeme probrat podrobnosti naší společné dovolené, by dávalo větší smysl, kdyby nás hledal v nějakých klidnějších podnicích. Flamingo byl nejhluchnější bar v celém městě.

„Nejspíš má nějakou sledovací apku a napíchl Rach telefon,“ zavtipkovala Tori.

Rychle jsem se na ni podívala a pak se otočila k Jeremymu, který i pod neonovými světly v baru viditelně zrudl.

„Jo, to bude ono,“ zamumlala jsem potichu k Tori.

Bylo to další varovné znamení, ale já věděla, že ukazovat na něj Rachel prstem k ničemu nevedlo. Z neznámého důvodu byla přesvědčená, že Jeremyho chování svědčí jen o tom, že mu na ní záleží, místo aby ji upozorňovalo, že její partner je potenciálně nebezpečný. Rozhodně jsem nechtěla nijak přispět k tomu, abychom se kvůli němu rozkmotřily.

„On je do mě prostě blázen,“ tvrdila už tolikrát, když se pokoušela obhajovat jeho žárlivé výstupy.

Ano, blázen, i tak by se to jistě dalo říct. Dívala jsem se na ten nesourodý pár a pocítila silné odhodlání dostat Rachel daleko od něj a unést ji na celé léto k jezerům. A pokud to bude jen trochu možné, toužila jsem, aby s námi mohla odjet i Tori.

Kapitola 2

Poté, co jsme se konečně zbavily Jeremyho a odvezly usazenou Tori domů uberem, který jsme zaplatily, zatímco žalostný zbytek Toriných peněz zůstal v jejím luxusním psaníčku, jsme s Rachel zamířily domů do bytu, který jsme si společně pronajímaly. Strávily jsme celý víkend v nervózním úsilí vymyslet nějaký záchranný plán.

Když nadešel nedělní večer, nejen že jsme žádný plán neměly, ale Torin otec kategoricky odmítl změnit názor a dovolit jí, aby jela s námi, a to i v případě, že bychom nějak sehnaly peníze na její podíl. Dokonce zašel tak daleko, že začal mluvit o tom, že ji vydědí, pokud na svých plánech vzít ji s sebou budeme trvat, což Torino odhodlání se k nám přece jen připojit citelně utlumilo. Bylo jasné, že naše společná dovolená za takový risk nestojí.

A jako by tohle všechno nestačilo, já jsem pošetile uchlácholila rodiče tím, že jsem se jim zmínila o pracovním pohovoru, který jsem nedávno absolvovala.

Oba moji rodiče pocházeli z prostředí, kde peněz nebylo nikdy nazbyt, a tak pro ně jasný kariérní plán, každoroční příspěvky na penzijní připojištění a pravidelné úspory představovaly jasnou volbu a zaujímaly čelné místo na žebříčku jejich životních hodnot.

Tyto věci jim dodávaly pocit jistoty, a proto logicky předpokládali, že budou stejný pocit poskytovat i mně. A nějaký čas to tak opravdu bylo, ale s tím, jak se přede mnou začínala pomalu rýsovat vzrušující možnost zkusit samostatně podnikat, jsem stále víc uvažovala o tom, jestli je to pro mě opravdu „ta jediná správná cesta“, jak vždycky prohlašoval můj otec. Věděla jsem, že pokud se pro to skutečně nakonec rozhodnu, čeká mě dost obtížné vysvětlování.

Naštěstí jsem však uposlechla rady rodičů ohledně pravidelných úspor, což by mi mohlo plán na změnu životní kariéry aspoň trochu usnadnit. A s odstupným, které jsem dostala s výpovědí, a skromným finančním darem, který mi ve své poslední vůli velkoryse odkázal dědeček, jsem měla odloženo stranou dost prostředků na to, abych aspoň rok přežila, byť skromně, pokud bych se přece jen rozhodla sebrat odvalu a proměnit svůj milovaný koníček v zaměstnání na plný úvazek. Jediný problém byl v tom, že jsem si představovala, jak si to všechno promyslím a definitivně se rozhodnu během naší dovolené v Lakeside, a teď to vypadalo, že s největší pravděpodobností nakonec nepojedu nikam.

Náš domácí uvítal ujištění, že během doby, co budeme pryč, se v bytě jednou za čtrnáct dní zastaví Rachelina maminka a zkontroluje, jestli je všechno v pořádku, ale zamítl návrh, že bychom si na měsíc našly podnájemníka. Jedinou nadějí, která nám tak zbývala, představovala výhra v loterii, což bylo ovšem krajně nepravděpodobné bez ohledu na úsilí, které bychom tomuto nejistému pokusu věnovaly.

„Já bych třeba mohla na zaplacení Torina podílu věnovat část svých úspor,“ navrhla jsem v tu neděli Rachel, když pozdě večer seděla u kuchyňského stolu a pořád dokola se marně snažila dobrat v našem rozpočtu pozitivních čísel. „A společně bychom je pak postupně na můj účet zase vrátily, stejně jako jsme to dělaly, když jsme šetřily na zaplacení zálohy.“

Nebylo to zrovna ideální řešení, jenomže kdybych do Lakeside nedjela, nemohla bych dospět k zásadnímu rozhodnutí ohledně své budoucnosti. Tím pádem bych v nejbližší době ty peníze stejně nepotřebovala, protože bych plán na vlastní podnikání nejspíš pustila z hlavy a přijala tu pracovní nabídku.

„To nepřichází v úvahu, Em,“ prohlásila Rachel pevně a dál se svrašťelým obočím zírala na kalkulačku a špičkou tužky tůkala do kláves. „Víš přece, jak dlouho nám trvalo, než jsme vůbec našetřily na tu zálohu. V žádném případě nesáhneme na tvoje finanční rezervy. Ty jsou nedotknutelné a už o tom nechci nic slyšet. Podle mých zkušeností půjčování peněz mezi přáteli nikdy nevede k ničemu dobrému.“

Musela jsem v duchu uznat, že na jejích slovech něco je, a tak už jsem dál nenaléhala.

„To jsem netušila, že pronájem auta je tak drahý,“ zasténala Rachel, když se s překvapeným zamrknáním podívala na čísla na displeji, a zhluboka si vzdychla.

„No a co kdyby ses zeptala Jeremyho, jestli by nechtěl jet s námi?“ nadhodila jsem a bezradně mačkala v rukou utěrku. „Ten má přece auto, ne?“

Ten šílený nápad byl jen důkazem toho, jak naprostou beznaděj jsem cítila.

„Budu dělat, že tohle jsem neslyšela,“ ušklíbla se Rachel, odhodila tužku na stůl a jedním douškem dopila zbytek svého laciného rulandského šedého. „Vždyť ho nemůžeš vystát.“

V odpověď jsem jenom nakrčila nos; nechtěla jsem se zaplétat do dalších lží. Po scéně, kterou Jeremy ztropil v baru, když se pustil do toho chudáka, který se opovážil na Rachel jen promluvit, jsem se ze všech sil snažila nedávat svou averzi vůči němu najevo. Rachel totiž naprosto

odmítala brát v potaz moje a Torino znepokojení. To poslední, co jsem potřebovala, bylo dávat Jeremymu argumenty, aby mě mohl před Rachel očerňovat coby zlomyslnou a nepřející mrchu – i když přesně to už se mi možná nechtěně podařilo.

„Sakra,“ zafuněla jsem dopáleně, hodila utěrku do dřezu a dolila nám zbytek vína. „Za tohle všechno můžeme poděkovat Torinu tátovi. Jedině on za to může.“

„Cože?“ zadrmolila Rachel. „Já nevěřím svým uším! Nebylas to náhodou ty, kdo ještě minulý týden prohlašoval, že by jí měl to utrácení zatrhnout?“

„Jo, já vím,“ připustila jsem. „Jenom jsem nečekala, že to udělá právě před naší dovolenou a,“ dodala jsem rychle, abych nevypadala jako příliš velký sobec, „předtím, než Tori vůbec dá možnost získat nějakou zkušenost, která by jí mohla být ku prospěchu.“

„No každopádně,“ povzdychla si Rachel, vyhrnula si rukáv svého nedělního svetru a pohládila si tetování ve tvaru dvou propojených srdcí na vnitřní straně zápěstí, „už se stalo a nám nezbývá nic jiného než se podle toho nějak zařídit.“

Postavila jsem sklenici na stůl a podívala se na své vlastní tetování. Bylo stejné jako to, které si na znamení vzájemné solidarity po pár týdnech pobytu na chalupě nechaly udělat hrdinky té knížky. Rachel a já jsme si ta svá také nechaly udělat společně a zaplatily jsme je z peněz ze své první studentské půjčky. Tori si měla tetování nechat udělat s námi, ale na společný termín do tetovacího studia nepřišla a další už si nikdy nedomluvila. To byla celá ona. Touhle bezstarostností se velmi podobala Rose.

„Víš,“ odhodlala jsem se najednou vyslovit svůj názor, což jsem nedělala často, „nikdy jsem nebyla tak úplně přesvědčená, že Tori bere *Hope Falls* stejně vážně jako my.“

„To jediný, co kdy Tori brala opravdu vážně,“ usmála se Rachel posmutněle, „bylo užívat si. Ale my ji stejně máme rády, ne?“

„No jasně,“ přikývla jsem. „Ach jo, já bych tak chtěla, aby jela s námi.“

„Aspoň to říkáš, jako by to pořád ještě nebylo ztracené,“ usmála se Rachel.

„Taky že není!“ prohlásila jsem. „Nesmíme to vzdávat. Nebylo by to ono, kdybychom tam jely bez ní.“

V tu chvíli zazvonil Rachel telefon. Byl to Jeremy, který pořád ještě trucoval. Rachel se s ním totiž neviděla od chvíle, kdy jí do toho baru přinesl deštník, a on jí potřeboval dát na srozuměnou, že se tím cítí velice dotčen, protože se s ní neuvidí ani po celou dobu letních prázdnin. Když jsem se tak dívala na kruhy pod očima své kamarádky a na její nervózně stažené obočí, nedokázala jsem se ubránit pocitu, že by vůbec nebylo špatné, kdyby se nám přece jen podařilo najít způsob, jak náš plán uskutečnit.

Následující pátek byl mým posledním dnem v práci a zároveň termínem, který jsme si s Rachel stanovily na to, abychom buď sehnaly peníze na zaplacení celého pobytu, nebo našly někoho, kdo by zaujal Torino místo. Naše úsilí však zatím k ničemu nevedlo a příliš nám nepomohla ani chudinka Tori, která celou dobu přicházela se spontánními a povětšinou naprosto nerealistickými nápady, jak získat prostředky, které by nám umožnily náš sen přes všechnu nepřízeň osudu uskutečnit.

„Tady je to hezké,“ zhodnotila Rachel nové útulné bistro, když se ke mně a Tori v pátek večer připojila na náš pravidelný drink. „Je to tu daleko hezčí než ve Flamingu.“

Sešly jsme se tu jen proto, že jsem si v místních novinách náhodou všimla voucheru, jehož hodnota cenu večeře téměř ospravedlňovala.

Napadlo mě, jak dlouho asi bude trvat, než se tu objeví Jeremy, ale své úvahy jsem si pro jistotu nechala pro sebe.

„No já teda nevím,“ řekla jsem místo toho, když jsem zaznamenala Rachelin neupravený vzhled a rozmazané oční linky. „Vypadáš, že potřebuješ nějakou pořádnou vzpruhu. Co kdybychom se tady najedly a pak se třeba přesunuly tam? Co myslíš, Tori?“

Tori už v bistru čekala, když jsem dorazila, což se ještě nikdy předtím nestalo. Chodila zásadně pozdě, i kdyby třeba jen o pár minut. To Rachel byla vždycky spolehlivě dochvilná.

„Radši ne,“ odpověděla Tori s omluvným úsměvem. „Já musím být v jedenáct doma, takže...“

„Ty máš teď stanovenou večeři?“ zamračila se Rachel. „Máme si o tebe snad začít dělat starosti?“

„Ne, ne,“ ujistila ji Tori a vypadala, že je se svou momentální situací překvapivě smířená. „To je v pohodě. Stejně nerada jezdím autobusem pozdě v noci a táta není žádný necitelný bachař. Já vím, že tohle všechno dělá jen pro moje dobro.“

Bylo opravdu zvláštní slyšet třicetiletou ženu takhle mluvit, ale v hloubi duše jsem k ní pocítila obdiv za to, jak dokázala svou situaci přijmout. Raději jsem ale nic neříkala, aby to nevyznělo příliš blahosklonně. A nekomentovala jsem ani skutečnost, že Rachel sice znepokojuje Torina večerka, ale vůbec si neuvědomuje, že ji samotnou úplně stejně ovládá Jeremy.

„Takže,“ nadhodila Tori, „našly jste někoho, kdo by mohl jet místo mě?“

„Ne, bohužel ne,“ odpověděla Rachel s povzdechem.

„Což znamená, jestli dobře počítám, že vám pořád chybí nějakých pět tisíc do částky, kterou potřebujete, je to tak?“ zeptala se Tori a na jednu chvíli o něco energičtěji a sebejistěji, třebaže jsem netušila proč.

„Vlastně spíš skoro deset,“ odpověděla Rachel a stiskla rty.

„Deset!“ zalapala Tori po dechu a tváře jí prudce zrudly. „Jak jste se dostaly na deset tisíc, proboha?“

„To dělá pronájem auta,“ vysvětlila jsem jí. „Za to, co by stál pronájem na šest týdnů, bychom si ho možná rovnou mohly koupit.“

„Hele,“ vložila se Rachel a luskla prsty. „Jestli v té loterii něco vyhrájeme, tak by to možná nebyl špatný nápad.“

„Jestli opravdu vyhrájete v loterii,“ zasmála se Tori, „tak doufám, že utratíte víc než pár tisícovek za auto.“

„No,“ dovolila jsem si jim oběma připomenout, „my jsme ale v loterii nevyhrály a ani není pravděpodobné, že někdy vyhrájeme. Z toho plyne, že kupovat auto nejspíš jen tak nebudeme. Nemáme dokonce ani peníze na Torin podíl doplatku a čas se nám rychle krátí.“

Pevně jsem zavřela oči a polknutím si uvolnila sevřené hrdlo, které se mi stáhlo pokaždé, když jsem si vzpomněla, že se svého snu možná budu muset vzdát.

„Takže z naší dovolené nakonec nic nebude, co?“ vyhrkla jsem a málem se mi při těch slovech zatočila hlava.

Zkraje týdne jsem ještě byla plná odhodlání, ale to ze mě teď vyprchávalo rychleji než voda vypařující se z kaluže uprostřed letní vlny veder.

„Já to teda ještě nevzdávám,“ prohlásila Rachel rázně.

„Já taky ne,“ přidala se Tori. „I když v tuhle chvíli už nejsem tak přesvědčená, že přece jen pojedete, jako ještě před pěti minutami.“

„A proč ne?“ zeptala se Rachel a podala mi papírový kapesník, abych si mohla osušit slzy, které mi vstoupily do očí.

„Protože peníze, co jsem sehnala, nebudou ani zdaleka stačit,“ odpověděla Tori s povzdechem.

„Ty jsi sehnala nějaké peníze?“ zeptala jsem se jí překvapeně, když jsem si otřela oči. „Jak se ti to proboha podařilo?“

„Jo – už mám slušnou část svého podílu nájmu, ale...“

„Jak jsi to dokázala?“ naléhala Rachel.

Tori mávla nonšalantně rukou ve snaze pokusit se trochu odlehčit význam toho, co udělala. „Pár věcí jsem prodala,“ odpověděla, jako by se nechumelilo. „Nějaké boty, šaty od Valentina a to kožené psaníčko od Toma Forda.“

„Cože?“ vykřikla Rachel šokovaně. „Vždyť jsi tu kabelku milovala.“

„Ale ne tolik jako vás dvě,“ odpověděla Tori a dojetím polkla. „Nepodařilo se mi ani zdaleka dát dohromady všechno, co jsem měla zaplatit, teda vlastně co měl zaplatit můj táta, ale mám na bankovním účtu čtyři tisíce, které jen čekají na to, až je pošlu někomu, kdo je bude potřebovat.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi to udělala,“ vydechla jsem a vzala ji za ruku.

„No,“ přiznala Tori, „udělala bych toho víc, ale když přijel kurýr pro ty balíčky, tátovi došlo, co mám za lubem, a zatrl mi to. Řekla jsem mu, že mám povinnost dostát závazkům, které už jsem přijala, a on s tím souhlasil, ale prohlásil, že už to stačilo, protože je to vlastně podvod.“

„Panebože, Tori,“ zašeptala jsem.

„Chtěl, abych mu vrátila i ty peníze, co už jsem sehnala, ale když jsem řekla, že jsou pro vás dvě, tak se nechal přemluvit a ustoupil.“

Nevěděla jsem, co jí na to mám říct. Představa, že by se Tori dokázala rozloučit s kteroukoliv věcí ze své prostorné luxusní šatny ve stylu Carrie Bradshawové, byla sama o sobě téměř nemyslitelná, avšak vzdát se hned několika párů bot, šatů od Valentina a k tomu své oblíbené kabelky, to byl vrchol velkorysosti, zvláště proto, že výtěžek se chystala neprodleně věnovat nám.

„Děkujeme, Tori,“ vypravila jsem ze sebe nakonec, pustila její ruku a zvedla sklenici, abych připila na počest její šlechetnosti.

„Nemáte zač,“ odpověděla Tori a všechny tři jsme si slavnostně přitukly. „Jenom lituju, že to nestačí k vyřešení problémů, které jsem vám způsobila. Čtyři tisíce vám moc nepomůžou, ne?“

Už jsem otvírala ústa, abych ji ujistila, že si její snahy opravdu vážím, ale vtom mě zarazil úsměv, který se rozlil Rachel po tváři. V duchu jsem vyslala k nebesům tajnou modlitbu v obavách, jestli nakonec přece jen nenabídla Jeremymu, aby jel s námi. O jejím příteli bylo přece známo, že je tak trochu škrt, takže by se jen sotva uvolil vzít na sebe zaplacení Torina podílu, ne?

„No, vlastně by nám to mohlo pomoci dost výrazně,“ oznámila Rachel poněkud tajuplně.

„Jak to?“ zeptala se Tori s očividným zájmem.

„Jo,“ přidala jsem se. „Jak to myslíš, Rach?“

„No, zkrátka,“ odpověděla Rachel. „Ale musíš mi slíbit, že se na mě kvůli tomu nebudeš zlobit, Em.“

„Co jsi provedla?“ naléhala jsem na ni s úzkostným zasténáním.

Určitě pozvala Jeremyho. Jiná možnost mě nenapadala. Takže nakonec svou vysněnou dovolenou podle scénáře své nejmilovanější knížky, jaká se člověku naskytne jednou za život, strávím tím, že budu dělat křena kamarádce a jejímu nesnesitelnému partnerovi.

„Já vím, že jsme se domluvily, že Catrioně Carsonové napíšeme až pár dní předtím, než bude třeba uhradit doplatek,“ začala Rachel obezřetně.

„To je majitelka té chalupy, že jo?“ ujistila se Tori.

„Jo,“ přikývla jsem. Už týden jsem kvůli svému souhlasu s tím, že jí řekneme, co se stalo, až na poslední chvíli, měla výčitky svědomí. Souhlasila jsem však jen proto, že jsem se v duchu tak zoufale bránila pomýšlení, že z realizace našeho snu možná nakonec sejde.

„Ale já jsem si pak vzpomněla na tu čekací listinu,“ pokračovala Rachel.

„Čekací listinu?“ opakovala Tori nechápavě.

„Catriona mi jednou říkala, že má dlouhý seznam zájemců, co čekají, jestli někdo náhodou na poslední chvíli nezruší rezervaci.“

„Panebože,“ vyhrkla jsem v záchvatu paniky. „Nezrušila jsi snad naši rezervaci, že ne?“

„Ne, jasně že ne,“ ujistila mě Rachel. „Vážně si myslíš, že bych něco takového udělala, aniž bych ti o tom řekla, Em?“

„Ne,“ odpověděla jsem provinile. „To víš, že ne. Promiň.“

„Tak co jsi vlastně udělala?“ naléhala Tori netrpělivě.

„Ještě nic,“ odpověděla Rachel. „Protože jsem to napřed chtěla probrat s tebou, Em.“

„Tak povídej.“

„No zkrátka, zavolala jsem Catrioně a vysvětlila jí, co máme za problém.“

„A dál?“

„Měla opravdu pochopení,“ usmála se Rachel. „Ví, co pro fanoušky *Hope Falls* znamená možnost strávit nějakou dobu na místě, kde se to odehrává.“

„A taky ví, co to stojí,“ dodala Tori a významně obrátila oči v sloup. Ještě před pár dny by ji o něčem takovém vůbec nenapadlo ani uvažovat, což znamenalo, že výchovný plán jejího otce možná nakonec nebyl tak krutý, jak jsem si zpočátku myslela.

„A nabídla nám,“ pokračovala Rachel, „ale jenom za podmínky, že s tím nebudeš mít problém, Em, že by mohla oslovit lidi z té čekací listiny a zjistit, jestli by se nenašel někdo, kdo by mohl jet místo Tori.“

Po těch slovech jsem chvíli seděla mlčky a snažila se tu informaci vstřebat. Opravdu s tím nemám problém? V každém případě to vypadalo, že Rachel je jednoznačně pro.

„Zlobíš se na mě?“ zeptala se mě Rachel, když jsem neodpovídala.

„Ne, ne,“ ujistila jsem ji. „Vůbec ne. Bylo jediné správné, že jsi jí dala vědět, že máme problém, protože jsme jí opravdu nedaly moc času najít za nás náhradu.“

„Dobře,“ Rachel si vydechla úlevou. „Super. Bála jsem se, aby sis nemyslela, že jednám za tvými zády, ale...“

„Ne, vážně,“ usmála jsem se na ni. „To je v pohodě, opravdu.“

„Takže tam budete bydlet s někým cizím?“ ušklíbla se Tori.

„Ehm,“ zamumlala Rachel. „Jo, ale...“

„Ale s někým cizím, kdo tu knížku a film miluje stejně jako my,“ dořekla jsem za ni, a jak mi to postupně docházelo, rozjasnil se mi obličej širokým úsměvem. „A vzhledem k tomu, kam jedeme a co se tam chystáme dělat, je tohle to nejdůležitější, ne?“

„Přesně,“ potvrdila Rachel a v jejím hlase zazněla nová vlna nedočkavé energie.

„Jsou vůbec na té čekací listině i single zájemci?“ zeptala jsem se s vědomím, že bych se neměla radovat předčasně. „Vždycky jsem tak nějak žila v domněnī, že takovýhle výlet člověk většinou podniká s přáteli nebo s partnerem.“

Ideální byla ovšem tříčlenná skupina, protože právě tolik jich v té chalupě podle knížky bydlelo.

„No,“ odpověděla Rachel. „Catriona říkala, že na seznamu jsou i jednotlivci a že nás jenom musí dát dohromady s někým, kdo by se k nám mohl připojit takhle narychlo a na celých šest týdnů. Navrhla, že bychom si s tím člověkem mohly napsat, ještě než odjedeme, abychom se ujistily, že jsme si s ním padly do noty a že se tam třeba neocitneme s někým, s kým se nesneseme.“

Přemýšlela jsem o tom návrhu ze všech úhlů. Teoreticky to znělo jako ideální řešení. Kdyby se jednalo o běžnou dvoutýdenní dovolenou, něco takového by mě ani nenapadlo, ale vzhledem k tomu, že celý

tenhle výlet byl v první řadě motivován sdílenou vášní pro knížku, bylo přece jisté, že si okamžitě a bez problémů sedneme s kýmkoliv, koho nám Catriona ze svého seznamu vybere, ne? A když jsem k tomu navíc přičetla skutečnost, že celá knížka je o třech ženách, které se na začátku navzájem neznají, tak jsem musela uznat, že představa, že tam budeme bydlet s někým cizím, dodávala našemu dobrodružství na autentičnosti.

„Ale jak si rozdělíte ty pokoje?“ zeptala se Tori a mně připadalo, že najednou zní trochu rozladěně a o něco méně smířeně se svou situací. „Vždyť už jste si je vylosovaly. A co když tahle vetřelkyně...“

„Nebude to žádná vetřelkyně,“ opravila ji Rachel vážným hlasem. „Bude to někdo, kdo zaplatil stejně vysokou zálohu jako my, aby tam mohl být, a kdo bude na tu chalupu mít úplně stejné právo. Kdybychom to braly tak, že je to někdo, kdo se k nám jenom tak vetřel, tak to nikdy nebude fungovat.“

„No dobře,“ ustoupila Tori. „Já to chápu, ale co budete dělat, jestli ta třetí účastnice bude chtít ten pokoj s manželskou postelí?“

„No tak o tom vůbec nebudeme diskutovat,“ prohlásila Rachel pevně. „V tom pokoji s oddělenými postelemi budu spát já a ta třetí zájemkyně, která se přihlásí, a Em dostane Heatherin pokoj.“

„A co když Catriona sežene nějakou dvojici?“ zeptala se Tori po tměšile. „Inzeruje přece, že je tam místo pro čtyři lidi.“

„Ne,“ odpověděla Rachel s rostoucím podrážděním v hlase. „To se nestane. Catriona souhlasila, že si ze seznamu škrtne jen jedno jméno, a dál nás bere jako tříčlennou skupinu. Přidá se k nám jen jeden člověk a na tom se nic nezmění. Svoji zálohu asi zpátky nedostaneš, Tori, ale tohle by mohlo náš problém vyřešit. Myslím, že je to jediné řešení, a navíc docela odpovídá tomu, co se odehrává v té knížce. Co myslíš, Em?“ zeptala se a upřela na mě pohled svých tmavých laních očí.

„Já mám pocit, že nám zase svítla naděje,“ přikývla jsem. „Pořád je mi hrozně líto, že nemůžeš jet s námi, Tori, ale myslím, že bychom do toho měly jít, Rach.“

„Jo,“ uznala Tori s povzdechem a laskavým úsměvem. „Já si to myslím taky.“

Kapitola 3

Hned na začátku následujícího týdne jsme si Rachel a já vyměnily pár e-mailů s Catrionou na téma, jak bude nové uspořádání naší dovolené přesně vypadat. Paní domácí pro nás měla připravená jména tří zájemkyň, které potenciálně přicházely v úvahu, a poté, co jsme s ní probraly podrobnosti ohledně toho, o koho se vlastně jedná, jsme se rozhodly kontaktovat Alex, počítačovou grafičku na volné noze žijící v Manchesteru, a doufaly jsme, že léto strávíme s ní.

Z Leedsu do Manchesteru je to jen přibližně hodina cesty vlakem, což není žádný problém, takže za ideálních okolností bychom se před plánovanou cestou sešly osobně, ale bohužel se nám to nepoštěstilo. Alex měla spoustu práce s dokončováním nějakého velkého projektu a Rachel byla každý den ve škole a večery většinou trávila buď s Jeremym, nebo sháněním auta.

Protože já nechodila do práce, nabídla jsem se, že si obstarání dopravního prostředku vezmu na starost, avšak moje znalosti v oboru automobilů se ukázaly – pokud bych měla doslova citovat svou kamarádku – jako nepoužitelné. Můj talent pro kombinování barev se pro tento účel vůbec nehodil. Podstatná byla spotřeba paliva a o takových věcech jsem nevěděla vůbec nic.

Dokonce ani zavolat si přes Zoom se nám nepodařilo. Já bych si udělala čas, pokud jsem zrovna nepracovala na svých zakázkách, ale Rachel i Alex měly tolik povinností, že jsme ve svých diářích nenašly jediný společný průsečík. Vyměnily jsme si však tolik e-mailů, že moje i Rachelino nadšení brzy znovu dosáhlo vrcholu a ani jednu z nás nenapadlo, že by to, že jsme se osobně neznaly, mohlo představovat nějaký problém. Okamžitě nás totiž sblížila sdílená vášně pro tu knížku a film, a tak jsme se rychle smířily s tím, že se osobně poznáme až v Lakeside.

Alex byla dokonalým ztělesněním pravé fanyanky *Hope Falls* a o knížce i filmu toho věděla daleko víc než Tori (což jsme jí ovšem neprozradily, když jsme se jí svěchovaly s podrobnostmi o naší nové partačce). Navíc si stejně jako já potrpěla na to, aby měla na cesty perfektně zabaleno.

Společná záliba v systematickém pakování se mezi námi stala zdrojem nemalého pobavení, když jsem oběma prozradila, že už mám zavazadlo připravené v době, kdy do odjezdu zbývaly ještě celé dny, kdežto Rachel tehdy ještě ani nezačala přemýšlet, co si s sebou vezme, protože na cesty vždycky balila spontánně. Byla zvyklá naházet do kufru to první, co jí přišlo pod ruku, a to až večer před odjezdem. S Alex jsme se shodly, že už jen z té představy bychom měly noční můry. Nepřicházelo v úvahu, že bychom si na dovolené nerozuměly, a společný smích, zasvěcené vtipkování a styl, kterým jsme si dobromyslně dobíraly Rachel – to všechno mezi námi vytvořilo pouto vzájemných sympatií dávno předtím, než jsme se měly skutečně setkat.

„Pořád je mi líto, že s námi Tori nejede,“ řekla jsem Rachel, když jsme se loučily poslední školní den, „ale opravdu se těším, až se seznámíme s Alex.“

„Já taky,“ přikývla Rachel. Bzučákem pustila dovnitř Jeremyho, který jí slíbil, že ji odveze do místního autoservisu, kde si měla